

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 246/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. D. K., bytom B., vo veci namietaného porušenia základného práva na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. BN 1 T 64/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. D. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2006 doručená sťažnosť JUDr. D. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. BN 1 T 64/2004.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva uzneseniami okresného súdu č. k. BN 1 T 64/2004-106 z 30. decembra 2005 a sp. zn. BN 1 T 64/2004 z 11. mája 2006 s tým, aby boli obe uznesenia okresného súdu zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako advokát bol ustanovený za obhajcu mladistvého obvineného. Po skončení obhajoby predložil okresnému súdu vyúčtovanie trov obhajoby v celkovej sume 71 369 Sk. Uznesením okresného súdu č. k. BN 1 T 64/2004-106 z 30. decembra 2005, ktoré vydala vyššia súdna úradníčka, bola sťažovateľovi priznaná iba čiastka 35 332,25 Sk. Proti uzneseniu podal sťažovateľ opravný prostriedok, avšak ďalším uznesením okresného súdu sp. zn. BN 1 T 64/2004 z 11. mája 2006 (ktoré vydal predseda senátu okresného súdu) bola sťažnosť ako nedôvodná zamietnutá. Nárok sťažovateľa na zaplatenie trov ním vykonanej obhajoby spochybnil okresný súd v časti, v ktorej sťažovateľ účtoval za obhajobu pri výsluchoch desiatich svedkov vykonaných 21. júna 2004 desaťkrát po 4 534 Sk. Podľa názoru okresného súdu totiž nebolo možné za každý tento úkon priznať odmenu osobitne, lebo bolo potrebné vychádzať z čistého času, ktorý všetky tieto výsluchy spolu trvali. Sťažovateľ považuje takýto výklad za nesprávny a pridržiava sa názoru, že za účasť pri každom výsluchu svedka mu mala byť priznaná odmena osobitne.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. BN 1 T 64/2004 z 11. mája 2006 vyplýva, že sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu č. k. BN 1 T 64/2004-106 z 30. decembra 2005 bola zamietnutá. Podľa názoru okresného súdu ustanovenie § 16 ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb treba vykladať tak, že sa má vychádzať z časového hľadiska. To znamená, že obhajcovi patrí odmena za každé začaté dve hodiny jeho účasti, resp. jeho konania pred orgánom činným v trestnom konaní. Toto pravidlo je modifikované tým, že treba brať do úvahy čistý čas trvania úkonu. V prípade, ak bolo vykonaných v priebehu jedného dňa bezprostredne po sebe viacero vyšetrovacích úkonov na tom istom mieste, je potrebné určiť časy trvania ako jeden celok.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Na prerokovanie a rozhodnutie tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči uzneseniu okresného súdu č. k. BN 1 T 64/2004-106 z 30. decembra 2005 vydanému vyššou súdnou úradníčkou, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to totiž vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach pre porušenie základných práv a slobôd je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, keď ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje všeobecný súd. Keďže voči uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou bolo prípustné odvolanie, o ktorom rozhodoval predseda senátu okresného súdu, právomoc poskytnúť ochranu voči uzneseniu vyššej súdnej úradníčky mal predseda senátu konajúci v druhom stupni. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia ohľadom tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči uzneseniu okresného súdu sp. zn. BN 1 T 64/2004 z 11. mája 2006 vydanému predsedom senátu okresného súdu. S odvolaním sa na uvedenú judikatúru ústavného súdu treba sťažnosť považovať v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu výklad dotknutého právneho predpisu, ktorý použil okresný súd, nemožno považovať ani za arbitrárny, ale ani za nie dostatočne zdôvodnený. Ide o legitímny výklad, ktorý je v právomoci všeobecného súdu. Ústavný súd preto nezistil žiaden ústavne relevantný dôvod na to, aby do tohto výkladu svojím rozhodovaním zasiahol.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2006